

Arrest

nr. 188 588 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 oktober 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 28 januari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Dit in functie van de gezondheidsproblemen van zoon R.

Bij arrest nr. 55 629 van 7 februari 2011 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 28 januari 2011 onontvankelijk, nu de noodzakelijke behandeling niet werd vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

Op 16 februari 2011 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 februari 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de gezondheidsproblemen van zoon R.

Op 5 april 2011 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 24 februari 2011, onontvankelijk wegens het ontbreken van de graad van ernst op het standaard medisch getuigschrift.

Op 23 mei 2011 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de gezondheidsproblemen van verzoekers eerste echtgenote en hun zoon R.

Op 7 juli 2011 verklaarde de gemachtigde de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 mei 2011 onontvankelijk. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 171 859 van 14 juli 2016 verwierp de Raad dat beroep nu het beroep zonder voorwerp was geworden na overlijden van het ziek familielid, verzoekers echtgenote en moeder van de vier kinderen.

Op 1 augustus 2011 diende verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wederom in functie van de gezondheidsproblemen van verzoekers eerste echtgenote en zoon R.

Op 7 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 augustus 2011 onontvankelijk daar de identiteit niet afdoende was aangetoond volgens de gemachtigde.

Op 9 januari 2012 diende verzoeker een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 11 mei 2012 onontvankelijk werd verklaard. Er werden instructies gegeven aan de gemeente verzoekers gezin in te schrijven en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

Op 7 november 2012 is Mw. R.G., eerste echtgenote van verzoeker en moeder van hun vier kinderen overleden aan de gevolgen van kanker. Ze werd begraven in Antwerpen.

Op 12 december 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Als buitengewone omstandigheden werd onder meer aangehaald dat de kinderen erg lijden onder het overlijden van hun moeder, voornamelijk de oudste dochter die zelfmoordgedachten zou hebben, zij worden hiervoor opgevolgd door de psychologische dienst van het ziekenhuis en een terugkeer naar Kosovo zou verhinderen dat ze die begeleiding verder kunnen zetten en het graf van hun moeder kunnen bezoeken. Ook het abrupt afbreken van de schoolopleiding en het gespecialiseerd onderwijs voor zoon R. op internaat, toegestaan tot de leeftijd van 21 jaar als gevolg van de gehoorproblematiek werden aangehaald als buitengewone omstandigheid. Er werd ook gewezen op het feit dat drie voorgehouden broers van verzoeker, de heren B.E., B.I. en B. Ag. de Belgische nationaliteit hebben en dat een andere voorgehouden broer B. Ar. erkend is als vluchteling.

Op 2 augustus 2013 diende verzoeker een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond van de gezondheidsproblemen van zoon R., die de gemachtigde op 20 september 2013 onontvankelijk verklaarde daar de aandoening van zoon R. geen

“directe bedreiging” inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit nu de aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er “acuut levensgevaar” zou kunnen zijn.

Op 7 mei 2014 informeerde de gemachtigde de gemeente dat de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 9 januari 2012, zonder voorwerp was geworden daar de persoon op grond waarvan de aanvraag werd ingediend, verzoekers echtgenote en moeder van hun vier kinderen, was overleden.

Op 25 november 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 12 december 2012, onontvankelijk. Volgens de gemachtigde waren geen buitengewone omstandigheden aangetoond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Diezelfde dag werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwierp bij arrest nr. 145 925 van 21 mei 2015.

Bij arrest nr. 145 927 van 21 mei 2015 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 juni 2016 trad verzoeker in het huwelijk met mevr. B. M. van Belgische nationaliteit. Mw. B.M. werd in België erkend als vluchteling op 1 april 2003.

Op 27 juli 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische echtgenote en dienden de vier kinderen van verzoeker eveneens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwanten in neergaande lijn.

Op 10 november 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker vecht enkel de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan, opgenomen in deze bijlage 20.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.06.2016 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): B. Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: [...]1975 Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

De Kinderen : B. B. - RR [...]

B. V. - RR [...]

B. R. - RR [...]

B. A. - RR [...]

Verblijvende te : [...]

[...]

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15J2.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Voor zover ze dit niet zouden zien zitten, kunnen betrokkene en de referentiepersoon uiteraard ook op een andere manier hun relatie op afstand verder zetten in afwachting dat de referentiepersoon wel een inkomen zou hebben dat in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig art. 40ter als bestaansmiddelen. Eens die bestaansmiddelen voor handen, staat het betrokkene en zijn kinderen vrij terug te komen naar België en een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen. Het bevel hoeft dus niet

noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. De kinderen volgen de situatie van hun vader, in hun belang."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing heeft de gezinshereniging geweigerd, omwille van het feit dat de echtgenote van verzoeker, B. M., een leefloon ontvangt en dit leefloon niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het is inderdaad een feit dat de echtgenote van verzoeker een leefloon ontvangt, en dat dit leefloon niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verzoeker kan bijgevolg aannemen dat de gezinshereniging om deze reden niet toegestaan werd. De echtgenote van verzoeker stelt alles in het werk om een arbeidsbetrekking te vinden, en van zodra dit gebeurd is, zullen verzoeker en zijn echtgenote een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen.

3. De bestreden beslissing heeft aan verzoeker echter ook het bevel gegeven binnen de 30 dagen het land te verlaten, dit echter zonder rekening te houden met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

' Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. '

De bestreden beslissing waarbij het bevel gegeven werd om het land te verlaten, heeft geen rekening gehouden met het concrete gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt :

' Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Voor zover ze dit niet zouden zien zitten, kunnen betrokkene en de referentiepersoon uiteraard ook op een andere manier hun relatie op afstand verder in afwachting dat de referentiepersoon wel een inkomen zou hebben dat in aanmerking kan genomen worden overeenkomstig art. 40ter als bestaansmiddelen. Eens die bestaansmiddelen voor handen, staat het betrokkene en zijn kinderen vrij terug te komen naar België en een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen. Het bevel hoeft dus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. De kinderen volgen de situatie van hun vader, in hun belang. '

Dit houdt in dat de D.V.Z. suggereert dat ofwel het hele gezin België zou verlaten, ofwel verzoeker met zijn vier kinderen + kleindochter België zou verlaten, terwijl de echtgenote met haar twee kinderen in België zou blijven.

Noch het ene noch het andere zijn een optie die te verzoenen is met het recht op een normaal gezinsleven.

Het gezin van verzoeker bestaat uit hemzelf, zijn echtgenote, zijn vier kinderen (+ één kleindochter van 3 maanden oud), en de twee kinderen van zijn echtgenote.

Alle kinderen gaan naar school. Verzoeker legt de schoolattesten van zijn kinderen voor (stukken 3 - 5). De zoon R. gaat zelfs, wegens zijn gehoorproblemen, naar een speciale school, nl. het gehoor- en spraakvalidatiecentrum S. te Brugge. R werd, bij beslissing van het Vlaams Agentschap voor

Personen met een Handicap dd. 20 september 2013 (stuk 5), gemachtigd om in het internaat van dit gehoor- en spraakrevalidatiecentrum te verblijven vanaf 1 juni 2013 t/m 31 augustus 2022 (het einde van het schooljaar waarin hij 21 jaar wordt).

Er kan niet betwist worden dat, indien de kinderen zouden verplicht worden de school te verlaten en tijdelijk naar Kosovo terug te keren, dit totaal tegen het belang van de kinderen zou ingaan. Dit geldt nog d s te meer voor R., die - zoals supra aangetoond - , nood heeft aan een gespecialiseerd onderwijs.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat er bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind. De opties die de D.V.Z. voorstelt, gaan lijnrecht in tegen de belangen van de kinderen ; dit kan allerminst ontkend worden.

4. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit art. 7 Vreemdelingenwet neemt niet weg dat de D.V.Z. moet rekening houden met internationale verdragen, zoals het E.V.R.M. ; art. 8 E.V.R.M. stelt duidelijk dat iedereen recht heeft op de eerbiediging van zijn gezinsleven ; de bestreden beslissing motiveert allerminst waarom dit hier het geval niet is.

Zoals verzoeker supra aangetoond heeft, zijn de opties die de D.V.Z. voorstelt, als een disproportionele inmenging in het familiaal leven van verzoeker te beschouwen.

M.b.t. deze problematiek kan verwezen worden naar het arrest nr. 176.347 dd. 14 oktober 2016 van de R.V.V.”

Verzoeker voert in diens middel onder meer een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat geen rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat zijn gezin bestaat uit hemzelf, zijn echtgenote, zijn vier kinderen (en een kleindochter van enkele maanden oud) evenals de twee kinderen van zijn echtgenote. Hij vervolgt dat alle kinderen naar school gaan en legt hier eveneens schoolattesten van voor. Bijkomend wijst hij op de specifieke situatie van zijn zoon R. die wegens gehoorproblemen naar een speciale school gaat, nl. een gehoor- en spraakrevalidatiecentrum te Brugge. Bij beslissing van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap werd de zoon gemachtigd om in het internaat van dit gehoor- en spraakrevalidatiecentrum te verblijven tot 31 augustus 2022 (het einde van het schooljaar waarin hij 21 jaar wordt). Verzoeker stelt dat niet kan betwist worden dat indien de kinderen zouden verplicht worden de school te verlaten en terug te keren naar Kosovo, dit totaal tegen het belang van de kinderen zou ingaan. Dit geldt volgens hem des te meer voor R. die nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs. Verzoeker is van oordeel dat allerminst kan ontkend worden de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de belangen van de kinderen. Aangaande artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker onder meer dat het bestreden bevel een disproportionele inmenging in het familiaal leven van verzoeker uitmaakt.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat wat betreft het feit dat zijn kinderen schoolgaand zijn, waarvan een speciaal onderwijs zou behoeven, opgemerkt dient te worden dat verzoeker niet zou aantonen dat het speciale onderwijs niet beschikbaar zou zijn elders dan in België. Hij is van oordeel dat er wel degelijk op afdoende wijze werd gemotiveerd aangaande het gezinsleven en het belang van de kinderen. Wat betreft het hoger belang van het kind werd immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat het in het belang is van de kinderen hun vader te volgen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aangaande het hoger belang van het kind als volgt motiveert: *“Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en de minderjarige kinderen die hem vergezellen. Het is immers in het belang van de kinderen de situatie van de vader te volgen.”* En verder *“De kinderen volgen de situatie van hun vader, in hun belang.”*

In casu hebben de motieven van de weigering van verblijf enkel betrekking op het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker betwist niet dat die niet voorhanden zijn. Deze motieven hebben echter geen betrekking op het hoger belang van het kind en volstaan bijgevolg niet om aan te tonen dat het bevel om het grondgebied te verlaten deugdzzaam zou zijn. De beide beslissingen hebben immers een volstrekt andere draagwijdte. Hoewel zou kunnen worden aangenomen dat niet bijkomend moet worden gemotiveerd over het hoger belang van het kind in het kader van een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging van zodra vaststaat dat niet aan de wettelijke criteria is voldaan, gaat zulks niet op voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die de kinderen verplicht het grondgebied te verlaten. De gemachtigde is *in casu* dan ook overgegaan tot een bijkomende beoordeling aangaande het hoger belang van het kind in het licht van de verwijderingsmaatregel, en heeft zich hierbij beperkt tot de vaststelling dat het in het belang is van de kinderen de situatie van de vader te volgen.

De Raad is in het kader van zijn wettigheidstoets niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de gemachtigde doch kan enkel nagaan deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Bij de interpretatie van het hoger belang van het kind kan ook dienstig verwezen worden naar de interpretatie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) van het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker overigens eveneens de schending aanvoert.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregic et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. »* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze

belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt het EHRM dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu blijkt dat de vier kinderen van verzoeker, respectievelijk 9, bijna 12, 15 en 17 jaar waren op het ogenblik van de bestreden beslissing en uit de voormelde feiten blijkt dat zij zich reeds sedert 2010 in België bevinden. De drie oudste kinderen liepen dus op het ogenblik van de bestreden reeds zes jaar school in België en het jongste kind, dat op driejarige leeftijd in België is aangekomen, was reeds drie jaar schoolplichtig. Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat het feit dat het kind B.R. gespecialiseerd onderwijs krijgt reeds gekend was door de gemachtigde. Het stuk 5, dat verzoeker voegt bij diens verzoekschrift, zat reeds in het administratief dossier en betreft een attest van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) van 20 september 2013 waarin, zoals verzoeker aangeeft, aan zoon B.R. wordt toegestaan op internaat te verblijven, vanaf 1 juni 2013 tot 31 augustus 2022, het einde van het schooljaar waarin hij 21 jaar wordt, ter ondersteuning van zijn licht mentale problematiek en gehoor- of spraakstoornis.

Er blijkt uit het door de gemachtigde weerhouden motief dat het in het belang van de kinderen is de situatie van hun vader te volgen geenszins dat hij rekening heeft gehouden met het feit dat deze kinderen reeds zeer lang school lopen in België waarvan een kind gespecialiseerd onderwijs behoeft en reeds 3 jaar verkrijgt. Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker niet aantoonde dat het speciale onderwijs niet beschikbaar zou zijn elders dan in België, betreft dit een *a posteriori* motief. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk bevinden dat kinderen in principe belang hebben bij het volgen van de situatie van hun vader, doch zoals *supra* aangetoond houdt het hoger belang van het kind duidelijk meer in dan dit aspect en dient de gemachtigde rekening te houden met alle aspecten die hem bekend zijn, zoals onder meer zoals verzoeker heeft aangestipt de duur van het verblijf op het grondgebied, het school lopen van de kinderen en het feit dat een kind nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde *in casu*, bij het nemen van het bevel dat een maatregel is die een directe weerslag heeft op de kinderen, rekening heeft gehouden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van die maatregel en de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving, zoals door de voormelde rechtspraak vereist.

Door *in casu* aangaande het hoger belang van het kind het motief te beperken tot het feit dat het in het belang is voor de kinderen de situatie van de vader te volgen, blijkt *in casu* dat de draagwijdte van het hoger belang van het kind op kennelijk onredelijke wijze werd toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES